

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Blenter je pogledal po rafterjih.

»Tovariši mi ne bodo zamerili, če jih za nekaj časa zapustim. Izgube pa tudi ne bo, saj smo šele začeli z delom tod.«

»Z vami pojdem! Če me namreč rabite —.«

»Seveda bi vas! V divjino smo namenjeni, tam je vsak dober westman zlata vreden.«

»Ampak konja nimate —!«

»No, — mislim, konj smo zaplenili več ko dovolj! Enega si bom vzel, druge pa prepustimo rafterjem.«

»Velja torej!«

Zamišljen je meril Old Firehand družbo rafterjev in dejal:

»Sicer pa bi vam vsem nekaj predlagal —.«

»Kaj?«

»Govorili še bomo o tem.«

Zaenkrat nas čaka važen posel. H koči moramo pohiteti.«

»Nocoj —? Po temnem gozdu —? Ali ni bolje, če počakamo do jutri?«

»Ne! Čudno —! Ne uganete, zakaj moramo nemudoma h koči —?«

»Res ne vem —.«

»Koča je v nevarnosti. Cornel je vsega zmožen. Prav lahko je mogoče, da vam jo opleni in nazadnje še zažge, samo da se maščuje.«

»Zounds —! Preklicano —! Kaka nesreča bi bila —! Orodje imamo v koči, orožje, smodnik, naboj —. In živila —.«

»Skočili so na noge.«

»Brž! Kar pojdemo!«

»Very well — jako dobro —! Pa pohitite naprej, Blenter! In vzemite še dva tovariša s seboj! Mi pa pridemo s konji in ujetniki za vami. Svetili si bomo z ogorki, ki si jih bomo vzeli kar tule od ognja.«

Bistroumno in izkušeni lovec je čisto pravilno presojal cornela.

Res se je že po nekaj korakih skrivil za debelo drevo in čakal. Droll je pridiral mimo njega in Old Firehand je obstal blizu drevesa pa se vrnil k ognju. Brž je smuknil cornel v nasprotno smer, tipal po gozdu in razmišljal, kam bi se obrnil.

Droll ga je iskal v smeri v stran od kočice, obrniti se je torej moral h koči. In prišlo mu je na misel, da bi bilo pravzaprav koristno, če bi jo obiskal. Zgrešiti je ni mogel, saj je že bil pri njej. Rafterji so gotovo imeli v koči svoje zaloge, dobrodošle bi mu bile — in zažgal bi kočico ter se vsaj maščeval.

In nemudoma se je odločil, pospešil je korake, držal roke pred seboj, da ni butal ob drevesa, ter tipal po temi.

Blizu kočice je obstal in poslušal. Je le bilo mogoče, da so pustili drvarji koga doma za stražo. Pa nič se ni genilo.

Zlezal je bliže in se pritipal do vrat. Zaklenjena so bila.

Tipaje je iskal ključavnico — ko ga nenadoma zagrabijo krepke pesti in ga poderejo na tla. Kar trije so se vrgli na njega.

»Vsaj enega smo dobili —!« je sopel nekdo. »In ta se bo pokoril za tovariše! Poiščite vrvi, zvežemo ga! In v kočico z njim!«

Veselo presenečen je poslušal cornel, spoznal je glas. Napel je vse moči, se otresal napadalcev in hlastal:

»Woodward —! Kaj me boš davil —! Izpusti me!«

Woodward je bil cornelov podpoveljnik. Tudi sam je ves presenečen spoznal svojega vodjo po glasu, ga izpustil in porinil tudi tovariše v stran.

»Cornel —! Resnično — on je!

»Odkod si se pa vzel? Mislili smo, da si ...«

Cornel se je vzravnaval in lovil sapo.

»Sem tudi bil ujet! Pa sem jim ušel!«

»Ni mogoče —? Old Firehandu —? Kako da ti je uspelo?«

»Eden naših se je naredil mrtvega, dobil nekje nož in mi skrivaj prerezal vezi. V ugodnem trenutku sem skočil in zbežal. Žal je siromak najbrž ostal v njihovih rokah —. Ta o tem vam bom pripovedoval pozneje.«

»Skoraj bi me bil zadavil, Woodward! Drugikrat si bolje poglej, koga boš prijel!«

»Kaj pa pravzaprav počenjate tod?«

»Zbežali smo, ko so nas lopovi napadli, pa se slučajno srečali spodaj v gozdu.«

»Koliko vas je?«

»Žal samo trije.«

»In drugi?«

»Nekaj jih je mrtvih, kakor si sam videl, drugi so ujeti, nekaj pa nas je ušlo. Kam so izginili drugi, ne vemo.«

»In potem ste šli h koči?«

»Da. Videli smo, da so ostali rafterji spodaj na jasi, pa smo si mislili, dobro bi bilo, če bi medtem izropali kočico in jim jo zažgali, da maščujemo poraz.«

»Čisto pravilno! Istih misli sem tudi jaz. Zažgali jim jo bomo, prej pa pobrali, kar je porabnega.«

»Seveda! Saj kočica bo polna zaloga.«

»Luč bi potrebovali —. Po temi lahko iščemo vso večnost.«

»Imate vžigalice? Meni so vse pobrali.«

»Imamo. Nas niso izropali, prej smo ušli.«

»Dobro! Sveče ali kaj podobnega bomo gotovo našli v koči.«

»Smo varni?«

»Nikogar ni blizu. Dolgo smo že tukaj, da je kdo v koči ali v bližini, bi ga bili gotovo slišali.«

»Kako pa se odprejo vrata?«

»Na zapah so, lahko ga je odriniti. Pravkar smo mislili vstopiti, ko si prilezel.«

»Brž opravimo! Lopovom bi utegnulo priti na misel pa bi prišli gledat h koči.«

»Odrinili so zapah in vstopili, vrata so zaprli za seboj.«

Vžigalice je zaplamtela, posvetili so naokoli in našli na polici nad posteljami sveče iz jelenovega loja, kakršne si drvarji sami vlivajo. Prižgali so si in šli iskat, kaj bi se dalo odnesti.

Našli so puške, prahovnice polne smodnika, naboje, sekire, nože, žage, posušeno meso, moko in marsikaj druga. Vsak si je vzel, kar mu je bilo po godu in kolikor je mogel nesti, in nato so vtaknili goreče sveče v posteljnino. V hipu je bila v plamenu, naglo so odšli in pustili vrata odprta, da bi prepil še močnejše razpihal požar, pa postali zunaj in poslušali. Druga ni bilo slišati ko prasketanje ognja in šuštenje vetra v vejevju.

»Ni jih še —!« je dejal Woodward. »Kaj pa sedaj?«

»Proč odtod seveda!«

»Pa kam —? Saj ne poznamo kraja!«

»Izginiti moramo brez sledu. Jutri nas bodo iskali.«

»Brez sledu ne moremo izginiti —.«

»Pač! Po reki.«

»Na vodi seveda ne bo videti naših sledov —. Ampak — kako? Na splavu —?«

»S čolnom.«

»Kje pa ga boš dobil?«

»Ali ne veš, da ima vsaka taka družba rafterjev svoje čolne, ki so pri drvarskem poslu neobhodno potrebni? Stavil bi, da jih bomo našli spodaj na splavišču.«

»In kako boš našel splavišče?«

»Prav lahko! Tamle je drča, ki po njej spuščajo les k vodi! Po njej pojdemo.«

»Hm —! Vidi se, da se razumeš na drvarsko delo!«

»Kako bi — ne! Marsikaj sem že doživel med rafterji.«

(Dalje sledi.)

Gledanje z zavezanimi očmi.

V Londonu vzbuja občo pozornost indijec Kudabuks, ki trdi, da mu je po desetletni vaji uspelo gledanje z zavezanimi očmi. Pref. skupino londonskih vseučiliških profesorjev in zdravnikov so mu kar najbolj skrbno zavezali oči, in sicer tako, da ni imel vpliva na njegov vid po izpovedi strokovnjakov, niti najmanjši svetlobni žarek. Indijec je čital s tako zastrtimi očmi stavke, katere je pisal profesor na tablo, in sicer takoj. Bral je iz knjige, katero je prinesel s seboj eden od profesorjev, in sicer iz take knjige, koje vsebina mu je bila čisto neznaná. Ob koncu predstave je zagotavljal indijec zbranim, da šofira avtomobil z zavezanimi očmi skozi največji promet, lahko sigurno strelja in celo razločuje najbolj nežne barve.

10.000 let pri eni mizi

Bolgarija je blagoslovljena, kar se tiče Metuzalemov. Nikakor se ne smemo čuditi, če zvemo, da je bil ustanovljen pred štirimi meseci na Bolgarskem klub stoletnikov, ki uživa celo državno podporo. V zadnjem mesecu je priredil klub bolgarskih stoletnikov slovesno pojedino, katere se je udeležilo 74 ljudi in starost vseh teh gostov je znašala 10.000 let.

Od mesa,

katerega porabijo na Angleškem, je 44 odstotkov iz Anglije same, 34 odstotkov pa uvozijo iz južnoameriške Argentine, 6 odstotkov iz Avstralije, 16 odstotkov pa iz drugih držav.

Solo za beračenje

je pred kratkim zaprla policija na Moravskem. V tej šoli se je vršil reden pouk v beračenju. Učence so poučevali in jih vežbali, kako morajo hliniti razne hibe. V zavodu se je vežbalo 14 učencev pod vodstvom 2 učiteljeva,